

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/56/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3220010048
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3220010048.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Michala Antalú v trestnej veci proti obžalovanému F. U., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom Y. č. XX, t.č. v ÚVV Ilava, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák., prejednal na verejnom zasadnutí dňa 25. júna 2020 odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 29. apríla 2020, sp. zn. 3T/14/2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. s a odvolanie obžalovaného F. U. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 29. apríla 2020, sp. zn. 3T/14/2020 bol obžalovaný F. U. uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa v roku 2018 do 16.4.2019 v mieste svojho trvalého bydliska v bytovom dome č. XX v obci Y. spôsobil fyzické a psychické utrpenie svojej matke U. U. tým spôsobom, že jej počas hádok, ktoré sa opakovali aj počas nočných hodín, vulgárne nadával slovami "vstávaj kurva, vstávaj", "sviňa", "ty kurva špinavá, toto si nemala robiť, to ti nezabudnem nikdy" a inými, pričom poškodená U. U. pri niektorých hádkach vyšla z bytu na chodbu bytového domu, kde na obvineného kričala, aby prestal a nechal ju tak, kam za ňou vyšiel pokračoval vo vulgárnych nadávkach voči jej osobe a žiadal ju, aby sa vrátila do bytu, sácal do poškodenej a nadával jej, že chodí pomaly s barlou a túto jej v jednom prípade vyhodil z okna bytu na ulicu, vyhrážal sa jej zabitím slovami "piča stará, postav sa zo zeme, lebo ňá zabijem", teda spôsobom, ktorý mohol u poškodenej vzbudiť dôvodnú obavu o svoj život a zdravie, opakovane ju presne nezisteným spôsobom fyzicky napádal, v dôsledku ktorých útokov poškodená U. U. utrpela viaceré modriny na rôznych častiach tela, najmä v oblasti tváre, líc, zápästí a kľúčnych kostí, čím v poškodenej U. U. vyvolával strach a stres a spôsobil jej ťažké príkorie.

Za tento trestný čin bol obžalovaný F. U. odsúdený podľa § 208 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 38 ods. 4, § 37 písm. h) Tr. zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste odňatia slobody 8 (osem) mesiacov, ktorého výkon bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe z rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 21.08.2019, sp. zn. 3T/31/2019, právoplatného dňa 22.08.2019, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo uznesením stratili podklad.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote, napadol odvolaním obžalovaný F. U. pre nesprávnosť výrokov o vine a treste, pričom svoje odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu. V jeho písomnom vyhotovení

poukázal na to, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny z dôvodu nedostatočne vykonaného dokazovania, nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov, ale aj z dôvodu, že sa pod jeho vydanie negatívne podpísal nezákonný postup príslušných orgánov ešte v štádiu prípravného či predprípravného konania. Podľa obžalovaného napriek tomu, že ust. § 132 ods. 2 Tr. por. zakazuje zisťovať pri výsluchu svedka skutočnosti, ktoré s konkrétnym trestným stíhaním nesúvisia (tzv. náhradné delikty), obsah zápisníc o výsluchoch C.. U., C.. U.. X., T. a T. ilustruje hrubé porušenie tohto zákonného zákazu, a napr. svedkyňa R. je vypočutá k otázkam, ktoré absolútne nesúvisia so spáchaním prečinov podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. a § 359 ods. 1 Tr. zák. V tejto súvislosti poukázal na deň, kedy tieto svedkyne boli vypočúvané a to 18.04.2019, teda jeden deň po tom, čo mala poškodená U. U. na Obvodnom oddelení PZ Bánovce nad Bebravou podať trestné oznámenie. V spise na č.l. 296 sa pritom nachádza úradný záznam, podľa ktorého poverený príslušník PZ telefonicky preveroval podozrenie zo spáchania trestného činu domáceho násillia proti poškodenej u sestričky ošetrojúceho lekára dňa 17.04.2019. Pritom z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že svedkyne T. a U. potvrdili, že sa im poškodená mala zdôveriť, že sa k nej mal správať zle a použil proti nej aj násillie. F. T. pritom na hlavnom pojednávaní dňa 29.04.2020 uviedla, že poškodená mala potvrdiť, že jej robí zle v čase, keď boli spolu na polícii, pričom na poškodenej videla zranenia práve v čase, keď poškodená bola podať trestné oznámenie. Táto svedkyňa tiež vo svojej výpovedi uviedla, že poškodenú na políciu doviezli policajti. Podľa obžalovaného z uvedeného tak vyplýva, že ak poškodená bola vypočúvaná v súvislosti s podaním trestného oznámenia zo dňa 17.04.2019, ako to vyplýva zo zápisnice v spise, nemohla sa so svedkyňami T., U. a X. vôbec na polícii stretnúť, keďže tie tam boli až o jeden deň neskôr, čo znamená, že napadnutý rozsudok sa opiera o jednoznačne nepravdivé výpovede, alebo z uvedenej výpovede vyplýva aj druhá alternatíva, a to že poškodená dňa 17.04.2019 trestné oznámenie na neho nepodala. Aj trestné oznámenie zo dňa 18.04.2019 poškodená podľa obžalovaného nepodala dobrovoľne, keďže jej konanie nekorešponduje so závermi znalca PhDr. V., podľa ktorého je správanie poškodenej voči nemu výrazne ochranárske. V tejto súvislosti je tak ešte menej pravdepodobný aj záver, že by sa trestné oznámenie poškodená rozhodla podať v čase, keď už bol zadržaný pre trestnú činnosť, ktorej sa dopustil voči T., U., X. a T.. Podľa obžalovaného oveľa zásadnejší dopad na rozhodovanie v predmetnej veci má však rozhodnutie Okresného úradu, Odboru všeobecnej vnútornej správy Bánovce nad Bebravou, sp. zn. OU-BN-OVVS-2019/00365 zo dňa 01.08.2019, ktorým bol postihnutý za priestupok podľa § 49 ods. 1 písm. e) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorý spáchal voči svojej matke, poškodenej U. U., kedy pod vplyvom alkoholu opakovane jej robil schválnosti tým, že aj napriek jej upozorneniam v byte fajčil. Jeho konanie, pre ktoré bol priestupkovo postihnutý v časti, v ktorej malo smerovať voči poškodenej, však ako izolovaný prejav vôle nemôže napĺňať znaky zločinu podľa § 208 ods. 1 Tr. zák., hoci nie je sporné, že malo k nemu dôjsť na rovnakom mieste a v rovnakom čase a proti tej istej osobe, ako ku konaniu, ktoré je opísané vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Podľa obžalovaného s poukazom na relevantnú judikatúru NS SR, rozhodnutia ESLP, vo vzťahu k zásade „ne bis in idem,“ je zrejmé, že aj postih v priestupkovom konaní a iba pre časť totožného skutku vytvára prekážku opätovného postihu i v trestnom konaní pre trestný čin a na rozšírenom skutkovom základe. V tejto súvislosti tak namietal záver súdu, že konanie, pre ktoré bol postihnutý v priestupkovom konaní nemá znaky identickosti s konaním, za ktoré ho súd odsudzoval. Ďalej obžalovaný namietal hodnotenie dôkazov - výpovedí svedkov, kedy výpovede svedkov B. a P., ktoré žalovaný skutok vyvracali a spochybňovali, označil súd za nevierohodné z dôvodu blízkeho a pozitívneho vzťahu k nemu, pričom o vierohodnosti výpovedí svedkýň T., X. a U. súd nemal žiadnu pochybnosť aj napriek tomu, že ich vzťah voči nemu je výslovné negatívny, nakoľko v inej jeho trestnej veci, vedenej pre prečiny podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona a podľa § 359 ods. 1 Tr. zákona, sú tieto svedkyne v postavení poškodenej a zhodne na hlavnom pojednávaní prehlásili, že si nevedia predstaviť, že by sa mal vrátiť do bytu v bytovke, kde aj oni bývajú. Dôvod o vierohodnosti ich výpovedí súd nevidel ani pri rozporoch v ich výpovediach, ani pri rozporoch oproti ich vlastným výpovediam v prípravnom konaní. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie podporne oprel aj o svedeckú výpoveď U. G. a F. P., aj keď pre záver o jeho vine zo žalovaného skutku sú bez akejkoľvek relevancie. Obžalovaný pripustil, že nie sú výnimočné prípady, keď v trestnom stíhaní pre zločin týrania blízkej osoby, ktoré začne na základe oznámenia poškodenej, a tá v ďalšom priebehu mení svoje tvrdenia v prospech stíhanej osoby, avšak podľa neho je mimoriadne zriedkavý prípad, keď sa trestné konanie začne a dôjde k vyneseniu odsudzujúceho rozsudku tam, kde poškodená od samého začiatku vypovedá v prospech stíhanej osoby a k záveru o jeho vine dochádza takmer výlučne na základe nepriamych dôkazov. S poukazom na zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného,“ je potrebné však takéto dôkazy hodnotiť dôsledne vo vzťahu ku každej z foriem konania, ktorou malo dôjsť k spáchaniu trestného činu. Obžalovaný pritom kategoricky odmieta akékoľvek fyzické napádanie svojej matky, poškodenej, pričom fyzické napádanie vo všetkých svojich výpovediach popiera aj poškodená. Zranenia poškodenej

podľa fotodokumentácie v spise aj v zhode s výpoveďami jeho i poškodenej, sú v príčinnej súvislosti s pohybovými problémami poškodenej a jej pádmi či udretím sa o tvrdý predmet. Pritom aj zo svedeckých výpovedí U. G. a F. P., ktoré súd vyhodnotil ako podporné pri ostatných usvedčujúcich dôkazoch, ako aj svedkyne T. vyplýva, že zranenia síce registrovali, avšak k ich pôvodu a vzniku sa nevedeli vyjadriť a ani sa na ich vznik poškodenej nepýtali. Zranenia na poškodenej tiež registrovali aj svedkyne T., X. a U., avšak poškodená im na ich otázky tieto zranenia vysvetľovala tak, že spadla na schodoch, eventuálne v sprche. Ďalej uviedol, že okrem opakovaného fyzického násillia sa obžalovaný mal týrania svojej matky dopúšťať aj tak, že sa od presne nezisteného dňa roku 2018 do 16.04.2019 matke vyhrážal zabitím, a to spôsobom, ktorým u nej mohol vzbudiť obavu o jej život a zdravie. Aj toto konanie obžalovaný však kategoricky odmieta, pričom takéto vyhrážky z jeho strany počas celého konania popierala aj poškodená, a tiež tieto vyhrážky nepotvrdil ani žiadny z ďalších vypočutých svedkov, dokonca svedkovia P. a B., ktorí vzťah obžalovaného a poškodenej poznajú najlepšie, použitie vyhrážok z jeho strany vylúčili. Podľa výrokovvej časti napadnutého rozsudku poslednou formou páchania žalovaného zločinu je, že počas hádok prebiehajúcich aj v nočných hodinách opakovane vulgárne matke - poškodenej nadával, pričom použitie vulgarizmov v dvoch prípadoch on sám od začiatku nepopiera a v súlade s jeho výpoveďou v tomto smere korešponduje aj výpoveď poškodenej. Pripustil, že hluk a iné hlasité vyjadrenia z bytu mohli zaregistrovať aj susedia, avšak tie mali byť pri vyjadrení do telefónu pri rozhovoroch s dlžníkmi, ktorí nevracali požičané peniaze (v spise je priložený i dôkaz o tom, že MUDr. U. mu doposiaľ aj napriek dávno uplynutej lehote splatnosti nevrátila výraznú časť požičaných peňazí). V tejto súvislosti obžalovaný opätovne poukázal na to, že o jeho vulgárnom verbálnom správaní sa k matke vypovedali najmä svedkyne U., X. a T., avšak z výpovedí ďalších svedkov, vrátane svedkyne T. vyplýva, že z bytu sa síce dal zaregistrovať hluk či hádka, ale nebolo možné rozlíšiť konkrétne použité výroky. Záverom odvolania obžalovaný namieta aj závery znaleckého dokazovania znalca z odboru psychológie PhDr. V., ktorý u poškodenej zistil známky strachu a stresu a že poškodená vykazuje známky psychického príkoria, utrpenia v zmysle syndrómu týrania a tento následok znalec pripísal jednoznačne do príčinnej súvislosti s jeho konaním. Podľa obžalovaného hodnotenie záverov znaleckého dokazovania znalcom v kontexte s hodnotením ostatných dôkazov s ohľadom na zásadu „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ vyvodzuje dôvod pre záver, že nebolo preukázané, že následok, ktorý mal vzniknúť na psychickom zdraví poškodenej je v príčinnej súvislosti s jeho konaním. S poukazom na uvedené preto navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por. zrušil a aby sám z dôvodov uvedených v § 320 ods. 1 písm. c) Tr. por. trestné stíhanie zastavil, alebo aby po zrušení rozsudku podľa § 320 ods. 1 písm. a) Tr. por. vec postúpil príslušnému orgánu na prejednanie priestupku, alebo aby po zrušení rozsudku podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou s tým, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s výrokom o vine, ako aj o treste napadnutého rozsudku a rovnako nemá žiadne výhrady vo vzťahu ku konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. K jednotlivým dôvodom odvolania prezentovaných obžalovaným uviedol, že z výpovedí svedkýň v inej trestnej veci obžalovaného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. a prečin násillia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1 Tr. zák., kde svedkyne primárne vypovedali k uvedenej trestnej veci, vyplynulo podozrenie, že obžalovaný sa môže dopúšťať aj inej trestnej činnosti a to konkrétne trestnej činnosti majúcej znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona vo vzťahu ku svojej matke, s ktorou býva v spoločnej domácnosti. Výsluchy svedkýň však neboli primárne zamerané na zisťovanie poznatkov o akejsi ďalšej teoreticky možnej trestnej činnosti obžalovaného, ale tieto plynule vyplynuli z opisu správania sa obžalovaného v jeho domácom prostredí a jeho bezprostrednom okolí. K obhajobou poukázanej doktríne ovocia z otráveného stromu prokurátor poukázal aj na ďalšie rozhodnutia NS SR, napr. rozhodnutie 5Tdo 44/2019, kde najvyšší súd výslovne uviedol, že sa jedná o angloamerickú doktrínu, ktorú však slovenská trestná teória ani prax doteraz v plnej miere neprevzala a je podstatné vždy pristupovať k hodnoteniu zákonnosti a prípustnosti dôkazov vždy diferencovane, s ohľadom na konkrétne okolnosti, a nie paušálne a automaticky prijať záver o „otrávenosti“ celého dôkazu, resp. konania. K námietke obhajoby týkajúcej sa porušenia zásady „ne bis in idem“ vo vzťahu k rozhodnutiu o priestupku sp. zn. OU-BN-OVVS-2019/00365 zo dňa 01.08.2019, sa prokurátor v plnej miere stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, ktorý uzavrel, že označený priestupok v tomto rozhodnutí nevykazuje znaky identickosti s konaním, za ktoré súd obžalovaného odsudzoval. K ďalšej námietke obhajoby týkajúcej sa hodnotenia dôkazov vo vzťahu existencii dvoch skupín dôkazov a to preukazujúcich vinu a vinu vyvracajúcich, prokurátor zdôraznil, že vo veci bolo okrem subjektívnych dôkazov zabezpečených aj viacero objektívnych dôkazov a to

najmä fotodokumentácia zranení poškodenej, z ktorej je evidentné, že mechanizmus zranení nemohol vzniknúť iným spôsobom ako to popisoval obžalovaný i poškodená, ale aj znalecké posudky z odboru psychológie a znalecký posudok z odboru psychiatrie a ďalšie. Prokurátor síce pripustil, že do istej miery argumentácia obhajoby, že svedkyne ako susedky obžalovaného majú k nemu vzhľadom na jeho správanie sa k nim v minulosti a „vyčíňanie“ pod vplyvom alkoholu negatívny vzťah, avšak podstatné v tomto smere je to, že obsah ich výpovedí korešponduje so zabezpečenými objektívnymi dôkazmi a vzájomne tvoria usporiadanú, logickú a vzájomne sa dopĺňajúcu reťaz dôkazov, zatiaľ čo „idylické“ súžitie obžalovaného a poškodenej prezentované obžalovaným, poškodenou a druhou skupinou svedkov, nezodpovedá jednak zadokumentovaným zraneniam poškodenej, závislosti obžalovaného od alkoholu a s tým spojenou agresivitou v jeho správaní zistenou znalcom z odvetvia psychiatrie a v neposlednom rade so závermi znalca z odboru psychológie, ktorý v znaleckom posudku skonštatoval prítomnosť psychického utrpenia u poškodenej v dôsledku správania sa obžalovaného k jej osobe. V súvislosti s námietkami vo vzťahu k znaleckému posudku PhDr. V. a jeho výpovede na súde, prokurátor zdôraznil, že znalec svoje závery formuloval absolútne jednoznačne a tieto presvedčivo tiež zdôvodnil. Znalec jednoznačne skonštatoval, že poškodená správanie obžalovaného voči jej osobe pociťovala ako ťažké príkorie a toto u nej vyvolávalo stres a strach, pričom konanie obžalovaného u nej spôsobovalo psychické utrpenie a toto ohrozovalo aj jej psychické zdravie. To, že si poškodená obžalovaného zidealizovala a je voči nemu silne ochranárska a každé jeho zlyhanie ospravedlňuje je dôsledkom materinského pudu. Kvalita jej života však bola správaním obžalovaného zásadne znížená. Vzhľadom na uvedené preto prokurátor navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Krajský súd na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 05. júna 2020, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí vykonanom dňa 25. júna 2020 preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o vine a treste napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného F. U. nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavných pojednávaniach dňa 01.04.2020 a dňa 29.04.2020 všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia správne oprel nielen o výpovede obžalovaného F. U., ktorý síce na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že sa cíti byť nevinný, pričom poprel akékoľvek fyzické napadnutie poškodenej, ako aj vulgárne správanie voči nej, avšak v dvoch prípadoch neskôr pripustil vulgárne správanie voči poškodenej a nadávanie v domácnosti a čiastočne aj o výpoveď U. U., ale predovšetkým o usvedčujúce svedecké výpovede svedkýň M. T., R. X., K. U., podporne aj o výpovede svedkov U. G. a F. P., ako aj o výsluch znalca PhDr. R. V., aj prečítanie a oboznámenie jeho znaleckého posudku z odvetvia psychológia, fotodokumentáciu zranení u poškodenej zo dňa 17.04.2019 a ďalšie relevantné listinné dôkazy, na ktoré v napadnutom rozsudku podrobne poukázal a o vierohodnosti ktorých nie sú žiadne pochybnosti a rovnako ani o zákonom spôsobe ich vykonania. Svoje skutkové zistenia dostatočne podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade správne zistil, že obžalovaný F. U. spáchal skutok spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozsudku.

Súd prvého stupňa preto dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného, keďže tieto boli jednoznačne vyvrátené vyššie uvedenými dôkazmi bez akýchkoľvek pochybností preukazujúcimi nielen to, že obžalovaný svojím správaním voči poškodenej a to jej pohrdaním (opakované vulgárne označovanie jej osoby), jej bitím a vyhrázaním sa, vyvolávaním strachu a stresu, poškodenej spôsoboval nielen psychické utrpenie, ale aj fyzické utrpenie, nakoľko fotodokumentáciou zaznamenané zranenia poškodenej U. U. boli viac ako pravdepodobne spôsobené následkom fyzických atakov zo strany obžalovaného a súčasne je rovnako pravdepodobné, že poškodená si ich nemohla spôsobiť sama. Uvedený záver vyplýva nielen zo svedeckých výpovedí najmä svedkýň T. a U., ktorým sa mala poškodená o vzniku týchto zranení zdôveriť, ale podporne aj zo skutočností vyplývajúcich zo znaleckých záverov znalca PhDr. V. z odvetvia psychológia a znaleckého posudku č. 28/2020 z odvetvia psychiatria, ktorým bola u obžalovaného zistená závislosť od alkoholu a pod jeho vplyvom prejavujúca sa aj afektívna

labilita, výbušnosť a agresivita. K obhajobnej námietke obžalovaného, že zranenia poškodenej sú v príčinnej súvislosti s pohybovými problémami s poukazom na výpovede svedkov B. a P., odvolací súd rovnako dospel k záveru, že tieto tvrdenia sú v priamom rozpore s ostatnými vykonaným dôkazmi vo vzťahu k vzniku zranení na tele poškodenej a súd prvého stupňa ich správne vyhodnotil ako nedôveryhodné.

Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa, pretože dôkazy, ktoré vykonal a na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybné usvedčujú obžalovaného F. U. zo spáchania žalovaného skutku. Odvolacie námietky obžalovaného uvedené v jeho odvolaní neboli preto spôsobilé odôvodniť zmenu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a odvolací súd ich nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného F. U. zhodne s obžalobným návrhom ako zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako súd prvého stupňa, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky obžalovaného uvedené v jeho odvolaní, ktoré vo svojej podstate sú len opakovaním jeho obhajobných námietok prednesených už pred súdom prvého stupňa a s ktorými sa ten dostatočne a vecne správne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, neboli spôsobilé odôvodniť zmenu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnemu posúdeniu konania obžalovaného súdom prvého stupňa, preto ich odvolací súd nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich. V podrobnostiach pritom len poukazuje na podrobné a vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku tak vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, ako aj k právnemu posúdeniu konania obžalovaného, s ktorými sa v celom rozsahu a aj v podrobnostiach stotožnil.

Pochybenie zo strany súdu prvého stupňa nezistil odvolací súd ani vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu. Súhrnný trest odňatia slobody uložený obžalovanému, vzhľadom na správne zistenú prevahu priťažujúcich okolností v súlade s ustanovením § 38 ods. 4 Tr. zák., podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 208 ods. 1 Tr. zák. upravenej správne s použitím § 42 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov, teda v rámci trestnej sadzby zvýšenej na dolnej hranici o 1/3 (kedy takto upravená hranica trestnej sadzby za žalovaný trestný čin je v rozpätí 4 roky a 8 mesiacov až 8 rokov), súčasne berúc do úvahy aj skutočnosť, že trestná činnosť obžalovaného u poškodenej nezanechala trvalé následky, je tak trestom primeraným. Zodpovedá totiž všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, 3 a 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je aj dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Rovnako správne bolo aj zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného na podklade jeho odvolania vo vzťahu k výrokom o vine a treste odňatia slobody, preto odvolacie námietky obžalovaného neakceptoval.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolanie obžalovaného F. U. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu **n i e j e s ť a ť z n o s ť p r í p u s t n á .**